

TERZIJD:

Rooms en protestant

Zoals het hart van Nederland klopt in Amsterdam, zo klopt het hart van Amsterdam in het Leidse Plein. Op het Leidse Plein vallen de grote beslissingen.

Op het Leidse Plein was het, dat tussen de groenen van het Roomse Studentencorps „Sanctus Thomas Aquinas” en de dito-kleurlingen van het Studentencorps der Vrije Universiteit „Nil Desperandum Deo Duce” een complete veldslag werd geleverd.

In de kerkelijke pen is aan dit gebeuren ons inziens te weinig aandacht besteed. Men schijnt in kerkelijke kring niet te beseffen, van hoe grote betekenis deze ontmoeting tussen Rooms en Protestant geweest is. Wij vermoeden dat de groenen van de Vrije Universiteit het artikel van prof. Miskotte over het Maria Congres als opgericht teken reeds voor de publicatie onder ogen hebben geraakt. Zij hebben in elk geval ernst gemaakt met de toepassing van deze professorale preek. Prof. Miskotte concludeerde immers, dat ons, Protestanten, in onze verhouding tot Rome slechts twee mogelijkheden resten: het land verlaten of het land verdedigen! Het Studentencorps van de Vrije Universiteit koos tot zijn zinsprek: N(il) D(esperandum) D(eo) D(uce). Geen wonder, dat de Gereformeerde studenten er niets voor voelen, het land te verlaten. Zij hebben het verdedigd. In het hart van Amsterdam. Op het Leidse Plein. Met rotte tomaten en rotte appels.

Thomas van Aquino en Johannes Calvijn zijn eindelijk weer slaags geraakt.

Zij hebben elkaar in September 1947 op het Leidse Plein te Amsterdam weer in de ogen gezien.

Dit moet wel de zin zijn van het door de meeste verwaarloosde feit, dat aan het einde van de strijd een Gereformeerde groen zijn laatste rotte peer in het oog van een agent smeeft. Deze agent koos partij voor Rome. Een bewijs temeer, dat prof. Van Ruler gelijk heeft, wanneer hij betoogt, dat belangrijke overheidsbetrekkingen alleen bekleed mogen worden, door hen, die de ware godsdienst, in casu: het Gereformeerde Protestantisme, belijden. Waar moet het heen met het Gemenebest, als de overheid het Protestantisme verloochent en Rome publiekelijk de hand boven het hoofd houdt? Wij kunnen slechts dankbaar zijn, dat de Gereformeerde studenten, die in

het algemeen tot de A. R. Partij behoren, in dit opzicht de Protestantische Unie bijvallen. De agent moest naar het Wilhelmina Gasthuis worden getransporteerd. In de ziekenzaal van het W. G., ver van het strijdgewoel, waar de antithese haar scepter voert, kwam de man tot rust en hopelijk tot bezinning.

Terwijl de Calvinisten allen hun sociëteit verlaten hadden — echt Calvinistisch: wanneer het ernst wordt, is er geen plaats en geen tijd meer voor sociëteitsgenoegegens — zagen enkele Roomse onverlaten kans, langs een omweg onopgemerkt de lege sociëteit van N. D. D. D. binnen te dringen. De Jezuïeten — die moeten het geweest zijn — hebben de gehele Gereformeerde inboedel uit de ramen op straat gesmeten: tafels, stoelen, schilderijen, speelkaarten.

Zo vernaait de verslaggever van „Het Parool”, een man, die de geestelijke situatie in ons vaderland slecht blijkt te kennen. Dan de verslaggever van „Trouw”. Die zwijgt wijselijk over de speelkaarten. Naar onze overtuiging terecht. Het zou niet goed zijn, wanneer het Gereformeerde volksdeel te horen kreeg, dat er in de sociëteit van de Gereformeerde studenten grote hoeveelheden speelkaarten aanwezig waren. Intussen liggen de speelkaarten in de Lange Leidse Dwarsstraat. Thomas van Aquino, die graag een kaartje legt, heeft, zonder het zichzelf bewust te zijn, Colijn van het kaartspel verlost. Het kan wonderlijk gaan in het leven.

Wij bevinden ons in een moeilijke en verwarde tijd. Kuyper sprak in zijn tijd al over de verflauwing der grenzen. Het is er sinds dien niet beter op geworden.

Toch is er voor pessimisme geen reden. Het Protestantisme ontwaakt. Bewijzen: 1) Het artikel van prof. Miskotte; 2) Het godsdienstgesprek op het Leidse Plein.

Sommigen zullen er bezwaar tegen hebben, dat het laatste gevoerd werd met rotte tomaten en dito appels. Dit bezwaar illustreert slechts, hoe zeer het humanisme ons, Protestanten, verslapt en vervekelijkt heeft. Zijn wij de tijd van de beeldenstormers en de watergeuzen vergeten?

De studenten van de Vrije Universiteit hebben de eer van het Protestantisme gered.

Nil Desperandum Deo Duce!

Met grote dankbaarheid zullen wij vanmiddag op het terras van American een kopje koffie drinken. Op het Leidse Plein.